

ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ,

ΣΤΗ ΜΑΛΑΚΙΑ ΣΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΜΕΡΟΣ: Ε'

ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΚΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΟΥΣ

1. Το μαγικό ραβδί (η κρατική εξουσία) που αντί για γουρουνάκι σε κάνει μαφία

Ωραίααα... μπήκε και ο Κασιδιάρης φυλακή και το θέμα «φασισμός» θεωρείται λήξαν (αυτό θα το δούμε παρακάτω σε αυτό το κείμενο και παρακάτω στη ζωή μας). Αν πιστέψουμε μάλιστα και κάτι συντρόφους από αυτούς που τα καλοκαίρια γυρνούν την Νότια Ευρώπη, το βασικό ζήτημα που απασχολεί τα «κινήματα» που έχουν προκύψει από την κάθε μορφής «αγανάκτηση» της περιόδου 2010 – 2012 είναι σαφές και φλέγον: «τι θα κάνουμε μετά που η αριστερά πάρει την εξουσία;». Ο συγκεκριμένος προβληματισμός έχει προφανέστατη κατάληξη (θα πιάσουμε στο εσωτερικό του κράτους μέχρι την κοινωνική επανάσταση) γι' αυτό και μας φαίνεται κομματάκι σιχαμένος, ακόμη και δίκως να λάβουμε υπ' όψη την μηδενική επαφή του με την πραγματικότητα.

Προτού όμως περάσουμε στην επαφή με την πραγματικότητα, να ασχοληθούμε με το ποιόν των «προβληματισμένων». Στην καλή τους εκδοχή, οι προβληματισμένοι και αυτοργανωμένοι σύντροφοι ακούνε τη λέξη «αριστερά» και φαντάζονται κάποιους πολιτικά συγγενείς, οι οποίοι απλά έχουν ακολουθήσει έναν δρόμο ελαφρώς διαφορετικό για την επίτευξη των επαναστατικών τους στόχων, δηλαδή τον δρόμο της κομματικής οργάνωσης και της συμμετοχής στις βουλευτικές εκλογές. Στην κακή τους εκδοχή, οι προβληματισμένοι σύντροφοι νομίζουν το ίδιο ακριβώς, αλλά έχουν δίκιο· πράγματι τα μούτρα τους είναι σαν της «αριστεράς», μόνο που η «αριστερά» έχει την τεσσαρακονταετή μεσολαβητική εμπειρία και την οργανωτική φερεγγυότητα του κόμματος για να προσαρμόζεται στο κυνήγι της κρατικής εξουσίας. Τα πλεονεκτήματα μέσω των οποίων οι σύντροφοι μισο-συριζαίοι μπορεί να ελπίζουν ότι θα καλύψουν την οργανωτική τους υστέρηση, μένει να φανούν, αν και ένα κομματάκι τους ήδη φαίνεται.

Τέλος πάντων, η κακή εκδοχή των συντρόφων είναι πέρα από κάθε σωτηρία. Η καλή εκδοχή από την άλλη, οι σύντροφοι που κακώς θεωρούν τα μούτρα τους συγγενικά με του Σύριζα, καλά θα έκαναν, αντί να αναρωτιούνται τι θα κάνουν όταν πάρει ο Σύριζα την εξουσία, να δουν *τι κάνει ήδη ο Σύριζα*. Η περίοδος των εκλογών ήταν καλό παρατηρητήριο και διάφορα αόρατα έγιναν ορατά πέρα από κάθε αμφιβολία.

Σε αυτό το κείμενο, ετοιμαζόμασταν να αναλύσουμε την πιο αμφιλεγόμενη πρόταση της πιο πρόσφατης αφίσας της συνέλευσης *autonome antifa*: «Κι έτσι –ω της θλίψης- η τελευταία ελπίδα των προοδευτικών ψηφοφόρων [εννοεί τον Σύριζα], όσο θα σοβαρεύει, τόσο θα μαφιοζοποιείται».¹ Θα γράφαμε λοιπόν κάτι, με τη γνωστή μέθοδο της παράθεσης υπονοούμενων, μισών αληθειών και καλώς εννοούμενης ημιμάθειας που θα επεξηγούσε αυτή την πρόταση.

Αλλά ο καιρός περνούσε, το περιοδικό δεν έβγαине για λόγους ανωτέρας βίας, η αφίσα σκίστηκε τόσο γρήγορα που σε κάποιες περιπτώσεις δεν την είδαν ούτε αυτοί που την κόλλησαν... και τα γεγονότα συσσωρεύονταν. Να λοιπόν κάποια από τα πλεονεκτήματα της παραβίασης των deadlines: Αντί να κάνουμε υποθέσεις, παρακάτω θα έχουμε τη χαρά να ασχοληθούμε με γεγονότα.

Που λέτε, αν κάτι μπορεί να πει κανείς για όλους εκείνους που έχουν συσσωρευτεί εσχάτως κάτω από την ταμπέλα «Σύριζα» είναι ότι οι άνθρωποι είναι ειδικοί των εκλογών. Έτσι είναι η ζωή, άλλοι ζουν για το ποδόσφαιρο, άλλοι βλέπουν τηλεόραση όλη την ώρα, ετούτοι εδώ είναι ένα είδος ζωντανού οργανισμού ειδικά μεταλλαγμένο για να ασχολείται με τις εκλογές. Και δε λέμε μόνο για βουλευτικές εκλογές· οι Συριζαίοι είναι ιδανικοί και μέχρι πρότινος ανάξιοι εραστές κάθε είδους εκλογικής διαδικασίας. Είτε πρόκειται για τις πρωτανικές εκλογές, είτε για τις εκλογές σωματείου – σφραγίδα που αφορά ανύπαρκτο επάγγελμα, είτε για τις εκλογές για δεκαπενταμελές συμβούλιο στο Τρίτο Λύκειο Περιστερίου, η συριζέικη ψυχή δονείται το ίδιο βαθιά. Το γεγονός εξηγείται εύκολα γιατί τα συστατικά του Σύριζα πέρασαν τα σαράντα τελευταία χρόνια διαρκώς εξειδικευόμενα στις μεσολαβήσεις, είτε είναι πρώην πασόκοι, είτε είναι πρώην συνασπισμένοι, είτε είναι ακροαριστεροί (αυτοί δεν είναι πρώην, έχουν μείνει πανομοιότυποι).

Αυτή η ιστορική προέλευση εκλογολαγνεία βάρεσε τιλτ στις τελευταίες εκλογές με το σύνθημα «σήμερα ψηφίζουμε αύριο φεύγουν» και θριάμβευσε με το εκπληκτικό, ανεπανάληπτο, αν και τελικά μάλλον σπιθαμιαίο αποτέλεσμα του 26% και την αριστερά πρώτο κόμμα «για πρώτη φορά μετά την ΕΔΑ του 1958» (για το πώς οι Συριζαίοι αντιλαμβάνονται την ιστορία θα πρέπει να πούμε κάποια άλλη φορά). Όλα καλά λοιπόν στο βασίλειο της Δανιμαρκίας; Όχι και τόσο. Φαίνεται πως η ίδια η μάχη των ευρωεκλογών, ακριβώς λόγω του γεγονότος ότι διεξήχθη μεταξύ ειδικών, δημιούργησε κάποιες εντάσεις στο εσωτερικό της τελευταίας ελπίδας των προοδευτικών ψηφοφόρων. Λίγες μόνο ημέρες είχαν περάσει από τον «θρίαμβο», όταν 53 στελέχη του Σύριζα, μεταξύ των οποίων και βουλευτές, δημοσιοποίησαν τους «προβληματισμούς» τους σχετικά με τους προσανατολισμούς του κόμματος. Την πιο εκλαϊκευμένη παρουσίαση των ενδοσυριζαϊκών προβληματισμών ανέλαβε το Unfollow, «μηνιαίο ανεξάρτητο δημοσιογραφικό και πολιτικό περιοδικό», προφανώς ταγμένο με τους «53».

Το πρώτο μετεκλογικό τεύχος του περιοδικού περιείχε ένα κείμενο με τίτλο «Το ανησυχητικό ρήγμα του ΣΥΡΙΖΑ».² Το κείμενο κάτω από τον τίτλο περιέγραφε το «ανησυχητικό ρήγμα» χρησιμοποιώντας καμιά κατοστή ρητορικά ερωτήματα, μεταξύ των οποίων και τα εξής:

1. Πώς ελήφθη (...) η απόφαση να επισκεφθεί ο Αλέξης Τσίπρας, την Άνοιξη του 2013 τους ιδιοκτήτες των κυριάρχων ΜΜΕ; (...) Και από τη στιγμή που ελήφθη, έστω και με αυτόν τον νεφελώδη τρόπο, η απόφαση, και οι επισκέψεις έγιναν, με ποια διαδικασία έγινε γνωστό το περιεχόμενό τους; (...) Τι συζητήθηκε εκεί; (...)

2. Ποιος αποφάσισε ότι ο Δημήτρης Τζιώτης της εταιρείας Cleverbank – τον οποίο πρωτοσυναντάμε στο αλήστου μνήμης Κίνημα Ελευθέρων Πολιτών του Δημήτρη Αβραμόπουλου και εν συνεχεία στο ΠΑΣΟΚ του Γιώργου Παπανδρέου – θα αναλάμβανε τον σχεδιασμό της επικοινωνιακής στρατηγικής του Σύριζα για τις ευρωεκλογές;

300.000 ΕΛΛΗΝΕΣ ΨΗΦΙΣΑΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ!

ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΕΚΛΟΓΙΚΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ (ΑΦΟΥ ΤΟ ΚΑΝΕΙ Ο ΚΑΘΕ ΤΥΧΑΡΠΙΣΤΟΣ...)

Θα ήταν αστέρι αν δεν ήταν τραγικό. Ίσως, 300.000 Έλληνες αποφάσισαν ότι τους αξίζει να είναι υποψήφιοι δημοτικοί σύμβουλοι και τα ψηφοδέλτια των τελευταίων αυτοδιοικητικών εκλογών απέκτησαν μίση και μίσος προκειμένου τις κερδίσουν οι Δεξιά. Αυτό το πλήθος ψηφοδελτίων μικροαυτοδιοικητικών προέκυψε από την κατάρρευση των μεταπολιτευτικών μεσο-λαϊκών επιδοκιμασιών στην απελευθέρωση μεριδίων υλικών μικροσφαιρώντων που στριμωκνόνται από την καπιταλιστική κρίση και αδύνατον να προσανατολιστούν όπως παλιά κάτω από τη σκέπη δύο κομμάτων. Κάθε ένα από αυτά τα μικροσφαιρόνια αναζητεί τη δικαιοσύνη επί των ανισόρρων του ακοινοβιανούς διεδοκίμηστος ήλιου του παλιού αμερικανικού.

Αλλά ένας νέος προσανατολισμός των ατομικών σφαιρώντων, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, με αγώνα χωρίς ή θυσία, θα επιτευχθεί. Ηδη επικυλώνεται. Η μορφή, για παράδειγμα, αναλαμβάνει αυτοπροσώπως την εξυπηρέτηση των σφαιρώντων της και τα λιμναία παρόμοια ήμισυ στους κομμάτι υλική σφαιρώντων, έλκεται σε κέρδη του μεσοκλάσσης κερφαίου. Αυτά η παρόμοια βραχεία αναίτια σφαιρώντων την τελευταία ελίτ του ήλιου, διηλοδία την μισοστασιακή αριστοκράτεια, που κανόνισσε σε ανισόρροια να αναλάβει την περιφύρα Αττικής και μαζί την δυναμική διακαταμύριση ευρώ από το ευρωπαϊκό κράτος.

Και φαίνεται να έλκει η αριστοκράτεια να ελπίσει στα σφαιρόνια να γίνει κράτος. Ο νέος κρατικός προσανατολισμός των ατομικών σφαιρώντων δεν θα γίνει και από ιδεολογικούς μηχανισμούς περί «πατριώτες», «εργατικούς», «εξαρτησιακούς» και «λαϊκούς» θα γίνει πρώτα κάτω από τη μηχανική επίδραση των ροών χρήματος. Και έπειτα κάτω από την ακόμη καλύτερη επίδραση του «εθνικού σφαιρώντος» όπως θα διαμορφωθεί σε περιβάλλον διακρατικής σύγκρουσης. Η συζήτηση με τη μορφή είναι το ένα σφαιρόνιο ήμισυ σφαιρώντων υλική ήμισυ σφαιρώντων στα σφαιρόνια να γίνει ελληνικό κράτος. Η συζήτηση με τον στρατό και το βόθυ κράτος είναι το άλλο. Κι έτσι «ω της θλίψης» η τελευταία ελίτ των προσοικτιώντων σφαιρώντων, όσο θα ασβεστώσει, τόσο θα μορφοποιείται.

Εκείνο βέβαια που ασχολεί την δημόσια συζήτηση είναι το ζυτικό κρώτημα περί του κατά πόσο οι ναυαγιστές είναι τελικά ναυαγιστές επειδή γυροφέρνουν τους ναυαγιστές. Το θέμα είναι στην καλύτερη περίπτωση τριτοτον. Τότε ποιά που βρίσκεται σε εξέλιξη είναι η καπιταλιστική κρίση ως επίθεση στην εργατική τάξη. Όσο αυτή η επίθεση εξελίσσεται, τόσο η ορθότητα θα είναι. Και αντικαθίσταται από νέες υλικές διεκδικήσεις. Από τη μορφή και το στρατηγικό - ουσιαστικό συμπέρασμα ως μορφή πολιτικής οργάνωσης. Οι πολιτικές μορφές του νέου προσημίου έλκεται από την «κρίση του πολιτικού συστήματος» σαν την Αθηνά από το κεφάλι του Δία. Τα πρόσωπα που επανδρώνουν αυτές τις μορφές επιβίβονται μέσα από φλοισσοειδή αγώνα και είναι σε τελική ανάλυση οδιόμορα. Η εξέλιξη θα είναι απόρροια, όσο δεν υπάρχει οργανωμένη εργατική τάξη. Εργατική τάξη, που δεν θα γράψει τα σφαιρόνια της στα εκλογές, αλλά στη σύγκρουση με τον ταξικό της αντίπαλο.

Από τα τελευταία είναι το έργο του μέλλοντος, τραγικό όσο και αναπόφευκτο.

Και όλα, η αναγκασιότητα του δεν συνάγεται από το εκλογικό αποτέλεσμα.

Ανάλυση του εκλογικού αποτελέσματος

Ο κάτοχος του βραβείου «πιο μισπητή αφισα της χρονιάς 2014». Λογικό, αφού υπονοούσε ότι ο Σύριζα μετατρέπεται σε μαφία.

3. Ήταν στρατηγική απόφαση να δειπνήσει [η Ρένα Δούρου] με τον Βαγγέλη Μαρινάκη σε ταβέρνα του Πειραιά, αδειάζοντας με κραυγαλέο τρόπο τον υποψήφιο του ΣΥΡΙΖΑ Θοδωρή Δρίτσα τη βραδιά της προεκλογικής κεντρικής εκδήλωσής του (...); Διότι η συνάντηση, όχι μόνο έγινε αλλά, παρά τις αρχικές εσωτερικές αρνήσεις της Ρ. Δούρου και παρά το ότι μετά ειπωθηκε ότι ήταν «τυχαία», το αποτέλεσμα ήταν το επιθυμητό (...)
4. Ποιον ρόλο παίζουν τελικά στη λήψη των αποφάσεων οι περίφημοι σύμβουλοι του προέδρου, όπως ο Νίκος Κοτζιάς με πορεία από το ΚΚΕ στο Νέο Αριστερό Ρεύμα και αργότερα στο ΠΑΣΟΚ, πρώην πρόεδρος του ΙΣΤΑΜΕ, πρόεδρος της αριστερής και «πατριωτικής» κίνησης «ΠΑΤΤΩ» για τον οποίο οι πληροφορίες λένε ότι επιθυμεί διακαώς το υπουργείο Εξωτερικών (...);
5. Ή όπως ο Γιώργος Αϊφαντής, για τον οποίο οι πληροφορίες λένε ότι εισηγήθηκε την υποψηφιότητα της Σαμπικά Σουλεϊμάν για τις Ευρωεκλογές, με τα γνωστά αποτελέσματα (...);

Το ποίον των προσώπων που αναφέρονται παραπάνω μπορεί να γίνει σαφές με στοιχειώδη χρήση της μπάρας της γνώσης. Εκεί μαθαίνουμε ότι ο Δημήτρης Τζιώτης είναι μεταξύ άλλων ο εμπνευστής του σλόγκαν «Ζήσε τον μύθο σου στην Ελλάδα».³ Επίσης βρίσκουμε τον Γιώργο Αϊφαντή να προσπαθεί να αποδείξει ότι ουδέποτε υπήρξε μέλος του κύκλου συμβούλων του Γιώργου Παπανδρέου, χρησιμοποιώντας ως επιχειρήματα την υπερδεκαετή προϋπηρεσία του στο ΥΠΕΞ, μεταξύ άλλων και στην «Α6 Διεύθυνση Ωκεανίας και Άπω Ανατολής» (μπρρρ...), καθώς και την αποπομπή του όταν κατηγορήσε τον Γιώργο Παπανδρέου για ενδοτική στάση απέναντι στην Τουρκία.⁴ Τέλος, μαθαίνουμε ότι η ταβερνοσυνάντηση Δούρου και Μαρινάκη ήταν όντως επιτυχημένη αφού «στον Δυτικό Τομέα (δήμοι της δυτικής Αθήνας) με 58% και στον Τομέα Πειραιώς με 56,18% πέτυχε τις καλύτερες επιδόσεις της νικήτρια στην Περιφέρεια Αττικής Ρένα Δούρου».⁵

Με την ευκαιρία, θα θέλαμε να κάνουμε εδώ μια παρένθεση σχετικά με τις τυχαίες συναντήσεις σε ταβέρνες. Αυτό που λένε «τυχαία συνάντηση», δεν υφίσταται μεταξύ ανθρώπων που δεν θέλουν να συναντηθούν. Για παράδειγμα, οι συντελεστές αυτού του περιοδικού είχαν συναντήσει μια φορά τυχαία στην Ακαδημία τον Μάκη Ψωμιάδη μέσα στο SUV του. Σκεφτήκαμε να τον βαρέσουμε, μετά σκεφτήκαμε πόσο πρέπει να τον βαρέσουμε για να μην μας εκδικηθεί, μετά κοιτάξαμε το πούρο, το SUV, τον κόσμο στην Ακαδημία, κάτι μπάτσους παρά δίπλα και η τυχαία συνάντηση απλά δεν έγινε. Δεν ντρεπόμαστε να πούμε ότι το ίδιο μπορεί να μας συμβεί και με τον Βαγγέλη Μαρινάκη, γιατί η τύχη είναι τυφλή, η μπτρόπολη ακανής και οι ταξικοί διαχωρισμοί λιγότερο κυριολεκτικοί απ' όσο ήταν τον 19^ο αιώνα. Κλείνει η παρένθεση με θέμα «τυχαία συνάντηση».

Εν πάση περιπτώσει. Ακόμη και δίχως google powered search και μακρόχρονη αντιφασιστική και κοινωνική εμπειρία, οι κατηγορίες του Unfollow ήταν βαριές και την απάντηση ανέλαβε να δώσει η ιστοσελίδα Tvxs.gr, του μαχόμενου δημοσιογράφου Στέλιου Κούλογλου που παρά τρία να βγει ευρωβουλευτής με τις ψήφους των ίδιων προβληματισμένων συντρόφων που μας απασχολούν εξαρχής. Εκεί, με

υπογραφή «ειδικός συνεργάτης», διαβάζουμε ότι «οι γνωρίζοντες αποδίδουν [το δημοσίευμα του Unfollow] σε ανταγωνίστριες [της «Cleverbank»] εταιρείες οι οποίες απέτυχαν να «πάρουν τη δουλειά» της καμπάνιας του ΣΥΡΙΖΑ».⁶

Μιας και μπήκαν στο κόλπο και οι «γνωρίζοντες» μαζί με τους «ειδικούς συνεργάτες», το επόμενο τεύχος του Unfollow ήταν ακόμη περισσότερο αφιερωμένο στα υπονοούμενα περί διάβρωσης του Σύριζα (από ποιον ακριβώς δεν έλεγε). Η ιστορία ξεκινούσε από το εξώφυλλο όπου φιγουράριζε φωτογραφία του Σαμαρά με τον Μελισσανίδη πάνω από τον τίτλο «Οι εντιμότατοι φίλοι μου». Ο υπότιτλος ήταν πιο εύγλωττος: «Η ΝΔ, ο Α. Σαμαράς και ο Γ. Μανιάτης τα προσφέρουν. Ο ΣΥΡΙΖΑ, ο Α. Τσίπρας και η Ρ. Δούρου θα ενδώσουν;»

Ποια προσφέρουν; Πώς να ενδώσει κανείς ώστε να δώσει και να πάρει; Τα εσώτερα του τεύχους διαφωτίζουν περαιτέρω. Εκεί οι ρητορικές ερωτήσεις του προηγούμενου τεύχους επαναλαμβάνονται επί τροχάδην και επί πλέον μαθαίνουμε ότι ο μόλις εκλεγείς με τον Σύριζα Δήμαρχος Κερατσινίου - Δραπετσώνας Χρήστος Βρεττάκος πιθανόν να μιλάει με τον κύριο Μαρινάκη, αλλά και ότι:

Εν τω μεταξύ πολλά ερωτηματικά εγείρονται από τη συνάντηση του στενού συνεργάτη του Τσίπρα Αλέκου Φλαμπουράρη με τον Μελισσανίδη, η οποία είχε ως αντικείμενο την κατασκευή του γηπέδου στη Νέα Φιλαδέλφεια, στο φόντο της εκλογής της Ρένας Δούρου στην περιφέρεια Αττικής. Ειδικά δε αφού δεν γνωρίζουμε αν η «ατζέντα» της συνάντησης ήταν «μονοθεματική» (για το γήπεδο της ΑΕΚ) ή έπεσαν στο τραπέζι και άλλα θέματα που αφορούν τα επιχειρηματικά σχέδια του «Τίγρη». Τον Σεπτέμβριο που θα αναλάβει η κα Δούρου την περιφέρεια θα φανούν πολλά. Ίδωμεν.⁷

Παρακάτω, σε κείμενο που ασχολείται με την απόπειρα εκβιασμού του υποψήφιου δημάρχου Αθηναίων Σακελλαρίδη από τον Μάκη Τριανταφυλλόπουλο, μαθαίνουμε ότι «είτε από βλακεία, είτε από άγνοια, το δέλεαρ της «αποκάλυψης» μπορεί να εξαπατήσει ακόμα και δημοσιογράφους που φέρουν την ταμπέλα «αριστερός» και φλερτάρουν ή συνεργάζονται με τον Σύριζα. Η υποτιθέμενη «είδηση» τους μετατρέπει ουσιαστικά σε βαποράκια «ειδήσεων» που εξυπηρετούν συγκεκριμένα συμφέροντα και αντανακλούν ανταγωνισμούς και διαμάχες ακόμα και σε κέντρα που βρίσκονται στις δύο πλευρές του Ατλαντικού, έχοντας ανθρώπους στο εγκώριο σύστημα των κρατικών και παρακρατικών υπηρεσιών. Άλλωστε η ομάδα της ΚΥΠ (sic) που συμπαθεί την ασερόεσσα, αναζητά εδώ και καιρό τρόπο διείδυσης στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης».⁸

Σας πρήξαμε με τα παραθέματα ε; Πού να δείτε εμείς που πρέπει και να τα διαβάζουμε και μετά να τα αντιγράφουμε! Από την άλλη όμως, μας φαίνεται ότι όλο και κάτι έχουμε να μάθουμε απ' όλα τούτα. Αν λοιπόν το Unfollow λέει αλήθεια, ο κύριος Τσίπρας συναντιέται με τους ανθρώπους που είναι γνωστοί ως «διαπλεκόμενοι», αλλά τι λένε αναμεταξύ τους ουδείς γνωρίζει. Επίσης η κυρία Δούρου ετοιμάζεται να διαχειριστεί τα διοκατομμύρια που πάνε παρέα με την Περιφέρεια Αττικής ερχόμενη σε αλληπάλληλες συνεννοήσεις με τους κυρίους Μαρινάκη και

Δηλαδή για τα 'κοσμο καλό ρίσκιο...

Τελικά ποιος έριξε τα μεροκάματα;

Ο ρατσισμός ρίχνει τα μεροκάματα

Ο ακλόνητος κάτοχος του βραβείου «πιο μισπητή αφίσα της δεκαετίας». Εδώ το θέμα ήταν η ιστορική φύση της ταξικής ήττας και ότι είναι αυτή η ταξική ήττα και όχι «η κυβέρνηση» που διαμορφώνει τις κρατικές πολιτικές. Αν το πάρει κανείς τοις μετρητοίς, μπορεί να καταλήξει ότι το πρώτο ζητούμενο είναι να αναπυχθεί ένα είδος σημερινής πολυεθνικής προλεταριακής μνήμης που θα πετάει στα σκουπίδια το ίδιο το «εξασφαλισμένο» παρελθόν ως αυτό που ήταν, δηλαδή αχανής ταξική ήττα τις συνέπειες της οποίας τρώμε στα μούτρα. Οι ΦτουΑ είχαν βγάλει καντήλες και βρίζανε πολύ, γιατί τότε δεν είχαν νιώσει καθόλου τι παίζει και ήταν ακόμη θρασύτεροι.

Εδώ δεν είναι που αναπυχόμαστε για τα εθνικά δίκαια Που ντυθήκαμε Μεγαλέωντροι Που κύμασε του μάτσου ετάγγηλα και του εργάτη υτροπή Εδώ δεν παραμυθιστάκαμε ότι θα γίνουμε αφεντικά Που είπαμε του Κάρατζιτς αδερφό και τους Ρηζονούς κλέφτες; Εδώ δεν ζηλέγαμε όσο τίποτα την πογαμένη φάτσα του ιδιοκτήτη και του μογαζάτορα; Εδώ δεν πουλήσαμε τη συνείδησή μας στα κηλόμερα και στο κρηματιστήριο; Ήταν προφανές καθό τέρρα: Ο ρατσισμός ρίχνει τα μεροκάματα. Η με άλλα λόγια, εκείνο που ρίχνει τα μεροκάματα είναι το ξεπούλημα της ταξικής συνείδησης. Αυτό είναι το γραμμάτιο που πληρώνουμε τώρα. Κι αυτό είναι το γραμμάτιο που θα πληρώνουμε με τα χέρια μας μέχρι αυτή τη χαμένη μας συνείδηση να την ανακαλύψουμε ξανά.

Μελισσανίδη, γνωστούς λιμανίσσιους μαφιόζους λαθρέμπορους εμπορευμάτων πάσης φύσεως. Ένα γουστόζικο παρεπόμενο είναι ότι η επίθεση ΑΕΚτζήδων εναντίον Σύριζα στη Φιλαδέλφεια μπορεί να είχε και λίγο Ρένα Δούρου μέσα, αν και δεν ξέρουμε με τίνος το μέρος ήταν η Ρένα Δούρου. Επίσης ο Σύριζα πρέπει να προσέχει να μη δεχθεί διείσδυση από την ΕΥΠ, πράγμα που θα πρέπει να είναι ιδιαίτερα εύκολο: ο βασικός σύμβουλος του προέδρου επί των εθνικών θεμάτων έχει θητεύσει στην «Α6 Διεύθυνση Ωκεανίας και Άπω Ανατολής», οπότε μόλις βλέπει πράκτορα, λογικά ενεργοποιείται η γνωστή ιδιότητα των highlander και η διείσδυση αποσοβείται. Άσε που αν αυτός αποτύχει μπορούν να ρωτήσουν τους μαχόμενους αριστερούς δημοσιογράφους (ειδικά τον παρά τρίχα ευρωβουλευτή Κούλογλου) που ήδη δρουν ως βαποράκια των (παγκόσμιων) μυστικών υπηρεσιών· από βλακεία βέβαια, πράγμα πολύ διαφορετικό από το να το κάνεις επίτηδες.

Επειδή όμως πρέπει να είμαστε ακριβοδίκαιοι, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε την πιθανότητα αυτός που λέει την αλήθεια να είναι ο «ειδικός συνεργάτης» του κυρίου Κούλογλου. Αν πιστέψουμε ετούτον εδώ (φανταστείτε μαύρο περίγραμμα ανθρώπου σε γκριζό φόντο), το περιοδικό Unfollow και οι χρηματοδότες του, επειδή τους πήρε η Cleverbank τη μπουκιά από το στόμα, είπαν να κατηγορήσουν την τελευταία ελπίδα των προοδευτικών ψηφοφόρων για... μαφιόζοποίηση λες κι είναι τίποτα παλιότελεταιίοι περιθωριακοί που κολλάνε αφίσες.

Μην ανησυχείτε ωστόσο. Δεν είμαστε τίποτα μεταμοντέρνοι να λέμε «αν αυτό» και «αν το άλλο». Η αλάνθαστη μέθοδος ανάλυσης του ελληνικού δημοσιογραφικού λόγου που χρησιμοποιούμε τόσο καιρό θα μας υπηρετήσει άλλη μια φορά. Και αυτή η αλάνθαστη μέθοδος είναι βέβαια να τους πιστεύουμε όλους ταυτόχρονα. Μα τι λέμε; Εδώ τους είχαμε πιστέψει πριν καν τα γράψουνε και είχαμε βγάλει και σχετική αφίσα. Που όπως είπαμε ήδη, σκίστηκε τόσο γρήγορα που κάποιες φορές δεν την είδαν ούτε αυτοί που την κόλλησαν.

Ας μην στεναχωριόμαστε όμως. Στη βάση των επιθέσεων εναντίον αυτής της κατά τα άλλα διορατικής αφίσας βρισκόταν απλά μια εσφαλμένη αντίληψη για το τι είναι το κράτος, που αν την διορθώσουμε, όλα θα διορθωθούν.

2. Τι είναι το κράτος μας; Μην είναι οι κάμποι;

Έχουμε ξαναμιλήσει για τις ιδέες που μας έρχονται από τη μεταπολίτευση σχετικά με την πολιτική εκπροσώπηση και την στελέχωση του κράτους. Σύμφωνα με αυτές τις ιδέες, οι εκλογές είναι μια διαδικασία (και μάλιστα: μια δημοκρατική διαδικασία) κατά τη διάρκεια της οποίας διαφορετικές απόψεις γύρω από τη «διακυβέρνηση» ανταγωνίζονται και τελικά υπερισχύει η δημοφιλέστερη. Από εκεί και έπειτα το κράτος ελέγχεται από τον νικητή των εκλογών. Με άλλα λόγια το κράτος εξαρτάται από τα πρόσωπα και τις ιδέες. Αυτή την θεωρία του κράτους υιοθετεί η καλή εκδοχή των προβληματισμένων συντρόφων· και ψηφίζει Σύριζα.

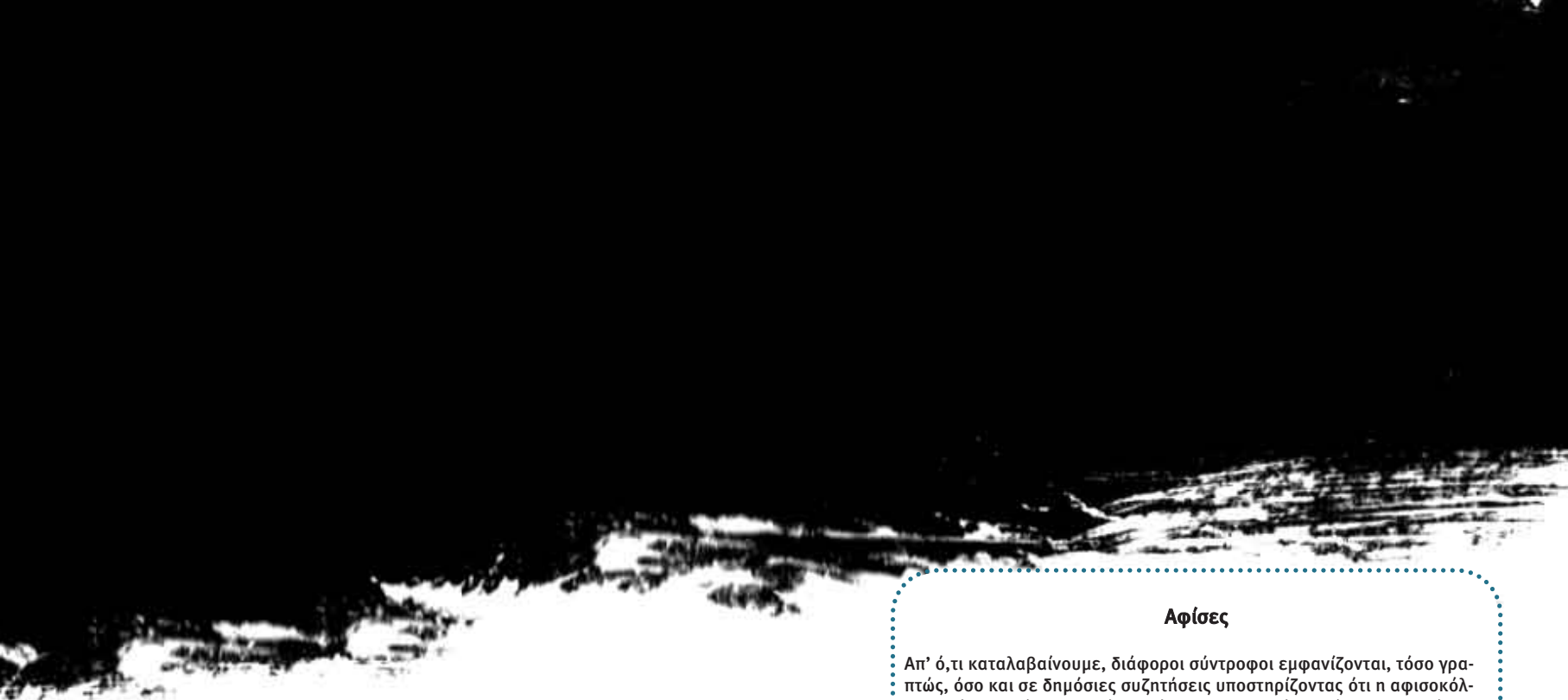
Φυσικά αυτή η ιδέα ήταν καλή μόνο για να περνάει κανείς το μάθημα «Αγωγή του Πολίτη» της Α' Λυκείου από το 1974 μέχρι το 2009. Κατά τα άλλα δεν αντέχει στην παραμικρή ιστορική ή λογική δοκιμή. Όπως βέβαια θα έχετε καταλάβει τόσο καιρό, με τη λογική δεν τα πάμε και πολύ καλά, οπότε μας μένει η ιστορία. Η πρόσφατη, όσο και η παλιά. Για την πρόσφατη ιστορία του ελληνικού κράτους τα έχουμε πει πολλές φορές σε αυτό το περιοδικό. Από το 2009 και μετά, οι κυβερ-

νήσεις ανεβαίνουν και πέφτουν, τα κόμματα εμφανίζονται και εξαφανίζονται, τα πρόσωπα ανέρχονται και καταποντίζονται εν ριπή οφθαλμού. Αυτό που παραμένει είναι η σταθερότητα των πολιτικών στρατηγικών. Και αυτές οι στρατηγικές λένε: ενασχόληση με την Ανατολική Μεσόγειο στην εξωτερική πολιτική, μετατροπή του πάλαι ποτέ κοινωνικού κράτους σε μηχανισμό επιτήρησης και πειθαρχίας και γενικότερα κοπάνημα της εργατικής τάξης σαν χταπόδι, τόσο στην ντόπια όσο και στην μη ντόπια εκδοχή της. Η συνέχεια του ελληνικού κράτους, η συνέχεια των κρατικών στρατηγικών, μας κάνει τη χάρη να εμφανίζεται μπροστά μας σε βολική κόμπακτ συσκευασία πενταετίας για να την ψαχουλεύουμε ακόμη και από μνήμης.

Η συνέχεια του κράτους, η δυνατότά του να ακολουθεί πολιτικές ανεξαρτήτως προσώπων, προκύπτει κατευθείαν από τη φύση του κράτους. Γιατί το κράτος δεν είναι σύνολο προσώπων, αλλά μηχανισμός απεικόνισης των αποτελεσμάτων μιας συγκεκριμένης ιστορικής διαδρομής του ταξικού πολέμου. Αλήθεια, αν το δει κανείς έξω από την ιστορία, το κράτος έχει τρεις δουλειές να κάνει. Η πρώτη, να είναι η ένοπλη οργάνωση των εθνικών αφεντικών, πρώτα ενάντια στην εργατική τους τάξη και έπειτα ενάντια στους ομοίους τους. Η δεύτερη, να είναι ο μηχανισμός όπου συγκεντρώνονται, συνδιαλέγονται και μεσολαβούνται τα κυρίαρχα οικονομικά συμφέροντα του εθνικού καπιταλισμού. Η τρίτη να διαμορφώνει και να διαχειρίζεται τους ταξικούς συσχετισμούς προς όφελος των αφεντικών.

Όμως δεν υπάρχει τίποτα «έξω από την ιστορία». Οι ταξικοί συσχετισμοί που ερμηνεύονται από το κράτος σήμερα, δεν δημιουργήθηκαν σήμερα και δεν δημιουργήθηκαν αποκλειστικά από το κράτος. Τα αφεντικά αλωνίζουν σε κάθε χώρο εργασίας και οι μπάτσοι σε κάθε τόπο αναπαραγωγής, οι μισθοί έχουν πέσει στο μισό και το ελληνικό κράτος ετοιμάζεται για πόλεμο, αλλά όλα αυτά δεν έγιναν εξαιτίας κάποιου κακού νόμου τον οποίο αρκεί να καταργήσουμε ψηφίζοντας Σύριζα. Συνέβησαν ως ιστορική διαδικασία, τότε που είπαμε ότι τελείωσε ο εμφύλιος και είμαστε όλοι Έλληνες, τότε που καταναλώσαμε, τότε που πανηγυρίζαμε τις νίκες της Εθνικής Ελλάδας, τότε που φτιάξαμε τον Εθνικό Κορμό και τον φορτώσαμε στις πλάτες των μεταναστών εργατών, τότε που γεμίζαν τα μπουρδέλα κι ο καθένας νόμιζε ότι θα γίνει πλούσιος γιατί πήρε μετοχές, τότε που λέγαμε για εξάρτηση και βρίζαμε τους «αμερικάνους». Σήμερα, με τους ταξικούς συσχετισμούς να είναι όπως διαμορφώθηκαν τα τελευταία τριάντα χρόνια, ποιος είναι εκείνος που θα καταλάβει το κράτος σαν πειρατής, δίκως να γίνει κομμάτι του; Οι τελευταίες συναντήσεις και διαπραγματεύσεις της Ρένας Δούρου, η στελέχωση των συμβούλων περί Εξωτερικής Πολιτικής του προέδρου Τσίπρα από νυν και πρώην πράκτορες, η μετάγχιση στελεχών από το ΠΑΣΟΚ, με λίγα λόγια η μαφιόζοποίηση του Σύριζα, απαντάει ξεκάθαρα στο ερώτημα. Ο πιστός συνεργάτης της Καθημερινής Κώστας Ιορδάνογλου, μετά την νίκη της κυρίας Δούρου στις περιφερειακές εκλογές, έγραφε τα εξής:

(...) η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε πρώτο κόμμα στις ευρωεκλογές, έστω και με τέσσερις μόνον εκατοστιαίες μονάδες, αρχίζει να λειτουργεί ως πόλος έλξης στον ευρύτερο χώρο της Κεντροαριστεράς - σε στελέχη της τρωθείσης ΔΗΜΑΡ, αλλά και στο ΠΑΣΟΚ.

Δεν πρόκειται για εξέλιξη καινοφανή. Στη δεκαετία του '80 το ΠΑΣΟΚ είχε απορροφήσει σταδιακά όχι απλώς τους ψηφοφόρους, αλλά και την ηγεσία του Κέντρου. Η όσμωση στην παρούσα συγκυρία θα αρχίσει να λειτουργεί στο επίπεδο της Περιφέρειας Αττικής, μετά την εκλογή της κ. Ρένας Δούρου.

Σε αυτήν την πλούσια σε πόρους περιφέρεια της χώρας θα αρχίσει να διαμορφώνεται η νέα Κεντροαριστερά και όχι στις αίθουσες της λέσχης της «Ελιάς». Το χρήμα συσπειρώνει και όχι οι συνάξεις θεωρητικού περιεχομένου. Το οκτώ τοις εκατό, που εξασφάλισε ο κ. Ευάγγελος Βενιζέλος, μπορεί να αποδειχθεί η τελευταία αναλαμπή βαρέως ασθενούς.⁹

Οι ροές χρήματος της Περιφέρειας Αττικής και η διαχείρισή τους συσπειρώνουν «πολιτικές δυνάμεις» και σαν το μαγικό ραβδί αλλάζουν τον Σύριζα σε μαφία, εεε... συγγνώμη, σε νέα κεντροαριστερά. Η εικόνα που μας δίνει ετούτος ο βαθύς γνώστης του κράτους είναι σαγηνευτική. Γιατί αγνοεί την «πολιτική» και την «ιδεολογία», αγνοεί τα «πρόσωπα» και τα αποτελέσματα της «λαϊκής ετυμηγορίας» και επικεντρώνεται στις ροές χρήματος. Οι φίλοι του Σύριζα ξεχνούν ότι οι ταξικές σχέσεις είναι σχέσεις ισχύος. Πιστεύουν ότι ο μισθός δεν είναι έκφραση του ταξικού συσχετισμού, νομίζουν ότι οι μισθοί έπεσαν εξαιτίας κάποιου νόμου και ονειρεύονται ότι θα αυξηθούν ξανά πάλι με κάποιο νόμο. Οι φίλοι της Καθημερινής από την άλλη, ξέρουν: οι σχέσεις ισχύος αυτής της κοινωνίας είναι όπως έχουν διαμορφωθεί τα τελευταία τριάντα χρόνια μέσω της ταξικής πάλης. Είναι τέτοιοι αυτοί οι συσχετισμοί που επιτρέπουν σε κάθε «αναλυτή» σαν τον Ιορδάνογλου να αγνοεί την εργατική τάξη και να βλέπει μόνο το χρήμα. Όλα τα υπόλοιπα θα καθοριστούν από εκεί.

Οπότε το ζήτημα της καλής εκδοχής των φίλων του Σύριζα λύθηκε. Έχοντας διαβάσει τα αδιάσειστα επιχειρήματα που προηγήθηκαν θα καταλάβουν ότι οι ελπίδες τους είναι φρούδες και θα μας απαλλάξουν από τους προβληματισμούς τους. Θα θέλαμε τώρα να μιλήσουμε για αυτό που στα παραπάνω αποκαλέσαμε «κακή εκδοχή».

3. Οι φίλοι του Σύριζα και οι Φίλοι του Αγανακτισμένου

Για συντομία, στα παρακάτω θα αποκαλούμε την κακή εκδοχή των Φίλων του Σύριζα «Φίλους του Αγανακτισμένου» (ΦτουΑ). Αυτή η ταιριαστή ονομασία εγκαλεί την χαρακτηριστικότερη πρόσφατη στιγμή τους, τότε δηλαδή που το αστυνομικό φασιστικό πογκρόμ στον Άγιο Παντελεήμονα σταμάτησε και αμέσως η πλατεία Συντάγματος γέμισε με «αγανακτισμένους». Ήταν Άνοιξη του 2011 κι εκείνοι οι «αγανακτισμένοι» δεν είχαν βγει από το πουθενά. Είχαν προηγηθεί δυο χρόνια κατά τη διάρκεια των οποίων οι ΦτουΑ (που δεν είχαν γίνει ακόμη ΦτουΑ) περίμεναν στα σοβαρά την εξέγερση του «ελληνικού λαού» μέρα με την ημέρα. Ήταν τότε που οι διαδηλώσεις των ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ είχαν γίνει επαναστατική διαδικασία γιατί ρίχνανε και μούντζες και όλοι τις περίμεναν «να μπουρ στη Βουλή» για να λύσουν όλα μας τα προβλήματα, πιθανόν αναλαμβάνοντας τη διακυβέρνηση της χώρας, αν και αυτό έχει μείνει κάπως ασαφές. Οι διαδηλώσεις όμως ξεστράτισαν λίγο (τα έχει αυτά η έλλειψη ηγεσίας) και αντί να μπουρ στη Βουλή, με τη φόρα που είχαν όπως ανέβαιναν το κλασικό δρομολόγιο από τη Σταδίου, εξόκειλαν στην πλατεία Συντάγματος. Εκεί συνέχισαν να μουντζώνουν, να φωνάζουν «αλήτες προδότες πολιτικοί» και άλλα προοδευτικά συνθήματα και βεβαίως να αυτοοργανώνονται με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας.

Το ίδιο το πράγμα που είχε εξοκείλει στην πλατεία Συντάγματος μπορεί να ήταν άναρθρο και σκοτεινό είχε όμως τους γραμματισμένους και πολιτικοποιημένους φίλους του να μιλάνε για λογαριασμό του. Αυτοί (οι ΦτουΑ) ήταν που το ονόμασαν «κίνημα» (των αγανακτισμέ-

Αφίσες

Απ' ό,τι καταλαβαίνουμε, διάφοροι σύντροφοι εμφανίζονται, τόσο γραπτός, όσο και σε δημόσιες συζητήσεις υποστηρίζοντας ότι η αφισοκόλληση είναι μεγάλη μαλακία και ότι οι κινηματικές δυνάμεις δεν πρέπει να σπαταλιούνται έτσι, αλλά με τους τρόπους που προτείνουν οι ίδιοι. Η αλήθεια είναι ότι από τότε που εμφανίστηκε το Internet, οι κινηματικοί αναλυτές μας είχαν πληροφορήσει ότι «τώρα με το internet» η αφίσα είναι ξεπερασμένο μέσο και ότι όποιος κολλάει αφίσες είναι σπληλαιάνθρωπος. Το συγκεκριμένο επιχειρήμα το ακούσαμε και το απορρίψαμε και άλλο δεν έχουμε ακούσει (προφανώς τα λένε αναμεταξύ τους). Το ζήτημα λοιπόν παραμένει άλυτο για το κίνημα, οπότε ες προτείνουμε λύσεις για όποιον σικαίνεται όποιον κολλάει αφίσες:

Σύντροφοι!

A. Δεν σας είπε κανείς να πάτε εσείς να κολλάτε αφίσες σαν τους μουρλούς! Εσείς μπορείτε απλά να σκέφτεστε σοφά πράγματα και να τα γράφετε στα μπλογκ σας. Η αξία των λεγομένων σας θα διασφαλιστεί την ραγδαία διάδοσή τους. Εμείς από την άλλη, που δεν διαθέτουμε τις δικές σας ικανότητες, είμαστε αναγκασμένοι να επιστρατεύουμε συλλογική εργασία για να ακουστούμε. Δηλαδή αυτό που κάνετε εσείς με το πάτημα ενός κουμπιού, εμείς το κάνουμε με 120 εργατάρες (σφιφ). Τι να πεis όμως! Αυτή είναι η κατάσταση των μέτριων: να εξαλείφουν την μετριότητα τους μέσω πείσματος και χειρωνακτικής εργασίας, που οπωσδήποτε είναι κατώτερη της διανοητικής, αλλά τι να κάνουμε.

B. Αν παρόλ' αυτά σας τη σπάει ακόμη και που το κάνουμε εμείς, γιατί σπαταλάμε τις μετριάς ποιότητας δυνάμεις μας τη στιγμή που εσείς γνωρίζετε καλύτερους τρόπους αξιοποίησής τους, μπορείτε πάντα να περιμένετε. Η αφισοκόλληση είναι μια επικίνδυνη διαδικασία. Σε βαρβαί ο ήλιος, σε μαζεύουν οι μπάτσσι, πετυχαίνεις φασίστες και γνωρίζεις επιθετικές ποικιλίες της μη απαξιωμένης εργατικής τάξης που εσείς δεν ξέρετε καν ότι υπάρχουν γιατί δεν κολλάτε αφίσες. Οπότε, βάλτε ένα τροχαίο ατύχημα, μια πεντάωρη κράτηση, ένα ξύλο τρεις εναντίον δύο, οι αφισοκολλητές όλο και θα λιγοστεύουν. Κακώς βέβαια σας τα λέμε αυτά, είμαστε βέβαιοι ότι τα έχετε σκεφτεί και από μόνοι σας και έχουν παίξει καταλυτικό ρόλο στην αντιαφισοκολλητική σας διάθεση.

Γ. Μπορεί βέβαια να σας τη σπάει που όποτε βγαίνετε από την πόρτα σας τρώτε στη μάπα τις μαλακίες που λέμε, τις οποίες βρίσκετε φρικτές και δεν θέλετε να τις λέμε. Εδώ δυστυχώς δεν έχουμε κάτι να προτείνουμε, καθώς αυτός ακριβώς είναι ο στόχος της διαδικασίας της αφισοκόλλησης: να μας τρώνε στη μάπα όλοι, θέλουν δε θέλουν (κάποιοι πάντως θέλουν και μερικούς τους έχουμε γνωρίσει). Κάντε λοιπόν υπομονή και για να παρηγορηθείτε επιστρέψτε στο β (πιθανότητα εξάλειψης).

Δ. Αν παρελπίδα, ακόμη και μετά την εξάλειψή μας, απομεινούν τίποτα άλλο που επιμένουν να αφισοκολλούν και να σας τη σπάνε, μπορείτε να μετακομίσετε σε μια χώρα όπου η ιστορία των ταξικών συσχετισμών έχει εξαλείψει την απιδαστική, επικίνδυνη και αντικινηματική διαδικασία της αφισοκόλλησης. Προτείνουμε τη Μεγάλη Βρετανία που έχει και πιο γρήγορο ίντερνετ.

Unfollow #31, Ιούλιος 2014

Προβληματισμοί σχετικά με την είσοδο πρακτόρων των μυστικών υπηρεσιών στον Σύριζα. Έτσι μαθαίνουμε ότι υπάρχουν κάποιοι που νομίζουν ότι μπορείς να ηγηθείς του κράτους δίχως τις μυστικές υπηρεσίες. Οι ίδιοι αφήνουν να εννοηθεί ότι η κρατική εξωτερική πολιτική μπορεί να καταστρώνεται από κάποια αυτοοργανωμένη συνέλευση.

ων), που μας είπαν ότι άνοιγε δρόμους για το παγκόσμιο προλεταριάτο και φυσικά ότι όποιος το έβριζε (εμείς το βρήσαμε πολύ, αλλά προφανώς πολύ λιγότερο απ' όσο χρειαζόταν) ήταν αντεπαναστάτης που έπρεπε να κρεμαστεί, φυσικά στην πλατεία Συντάγματος. Σήμερα, το κίνημα των αγανακτισμένων έχει γίνει ψήφος στη Χρυσή Αυγή, η ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ δεν κάνει καν μια διαδήλωση για να πάνε κι οι ΦτουΑ να κάνουν τις τούμπες τους και η πραγματικότητα βρέχει ροχάλες. Κι όμως! Οι ΦτουΑ είναι ακόμη εδώ· και παριστάνουν πως ψιχαλίζει.

Η χοντρόπεση φύση τους εξηγείται εύκολα. Οι ΦτουΑ είχαν επενδύσει είκοσι χρόνια σε μια λειτουργία του κράτους που σήμερα όλοι καταλαβαίνουμε πως δεν υπάρχει πια. Ήταν το κράτος πατέρας, εργοδότης και Μέγας Διοριστής, το κράτος η μεσολαβητική λειτουργία του οποίου το έφερνε να «πιέζεται» και να «υποχωρεί» μπρος στο πολιτικό κόστος» δίνοντας στους «κινηματικούς» την πολυτέλεια να αποκαλούν «κίνημα» και «αγώνα» τη δουλική συμβιωτική σχέση τους με την κρατική αριστερά. Και δώστου κινήματα επί είκοσι συναπτά έτη. Κίνημα Διαμαντοπούλου, κίνημα Γιαννάκου, κίνημα Γιαννίτση, κίνημα Αρσένη, κίνημα Σουφλιά... Τα «κινήματα» που έπαιρναν το όνομα του εκάστοτε υπουργού που «αναγκαζόταν να υποχωρήσει μπροστά στο πολιτικό κόστος» κατήγαγαν νίκες περιφανείς και αλλεπάλληλες, αυστηρά εντός του δημοσίου τομέα. Και όσο νικούσαν τα «κινήματα», δώστου και διάφοροι να επενδύουν, να λένε τις μαλακίες τους, να γράφουν τόμους με βασικό νόημα τη μετονομασία των μικροαστών σε μαχόμενη εργατική τάξη, την εξύμνηση ακριβώς της πιο βαθιάς εργατικής ήττας στην ιστορία του ελληνικού κράτους. Ήταν μια πρακτική και ιδεολογική εξύμνηση με τις δικές της υλικές απολαβές, από αυτές που λάμβανε κάθε καλός μαχητής του εσωτερικού του κράτους ως αντάλλαγμα για τον κόπο του να ενταχθεί στην κείνισανή ισορροπία αλά ελληνικά. Όμως, την ίδια στιγμή που οι ΦτουΑ μάχονταν στην ουρά της κρατικής αριστεράς και μάζευαν την ανταμοιβή τους, αποτελούσαν οι ίδιοι ένα από τα κομμάτια της ιστορικής διαδρομής που μας έφερε ως εδώ και περιγράψαμε στην προηγούμενη ενότητα. Η ιστορική διαδικασία της εργατικής ήττας των τελευταίων τριάντα χρόνων προχωρούσε και μαζί προχωρούσε η αντίστοιχη μετάλλαξη του κράτους. Τελικά οι ταξικοί συσχετισμοί έφτασαν στο σημείο μηδέν, η καπιταλιστική κρίση κορυφώθηκε κι ο πόλεμος άρχισε να γνέφει με τρόπο που μόνο τυφλοί δεν βλέπουν. Το κράτος που δεν μπορεί να πιστεί ξεκίνησε την ανάδυσή του, και ακόμη κι ο ακρογωνιαίος λίθος των «εργατικών αγώνων» στην Ελλάδα και μαζί η βασική υλική απολαβή των ΦτουΑ (η μονιμότητα στο Δημόσιο) άρχισε να βάλλεται. Οι κάθε λογής «πιεστές» έμειναν εκ των πραγμάτων άνεργοι.

Αλλά όχι και να το παραδεχτούν! Στην πραγματικότητα, οι ΦτουΑ έχουν πολλά περισσότερα κοινά απ' όσα θέλουν να παραδεχθούν με τους «αγανακτισμένους», τους εγκλωβισμένους του χρηματιστηρίου και τις λοιπές συμπαθείς κοινωνικές ομάδες που αποτελούσαν την «εξασφαλισμένη» ντόπια εργατική τάξη και στις οποίες επένδυναν τις ελπίδες τους, όχι μόνο κατά τη διάρκεια του «μακρόσυρτου Δεκέμβρη», αλλά και κατά τα είκοσι προηγούμενα χρόνια. Έχουν πολλά περισσότερα κοινά απ' όσα μας λένε, γιατί τόσο οι μικροαστοί όσο και οι αριστεροί που στα τελειώματα κατάντησαν να υποστηρίζουν τους αγανακτισμένους, είναι όλοι τους αυτό που έχουμε μάθει να αποκαλούμε «μικροεπενδυτές». Το είπαμε ήδη: δεν πρόκειται για επενδύσεις αποκλειστικά χρηματικές, αλλά για επενδύσεις ιδεολογικές και ταυτόχρονα υλικές. Άλλοι έχουν επενδύσει σε ακίνητα, άλλοι σε μετοχές, άλλοι σε πτυχία και διορισμό στο δημόσιο, άλλοι έχουν επενδύσει την πολιτική τους ύπαρξη σε μια ορισμένη λειτουργία του κράτους, και όλοι μαζί όλα τα παραπάνω.

Παρά την πολυμορφία τους όμως, οι επενδύσεις ως διαδικασία διαθέτουν και κοινά χαρακτηριστικά, με πρώτο τη μονόδρομη φύση τους: επένδυση την επέν-

δυση, κάποτε φτάνει στο σημείο δίχως επιστροφή. Οι εγκλωβισμένοι της ελληνικής αριστεράς κάθε είδους, δεν μπορούν να υποχωρήσουν από εκεί που τους έχει φέρει η εικοσαετής τους ξεφτίλα. Πρέπει να συνεχίσουν να βλέπουν αγώνες όπου λάχει, να συνεχίσουν να πιέζουν το κράτος, να συνεχίσουν να ελπίζουν πέρα από κάθε λογική (αλλά τότε επικράτησε η λογική μπροστά στο συμφέρον;) στην επιστροφή της μεταπολίτευσης και μαζί της παλιάς ιδεολογικής και υλικής τους θέσης. Γιατί όλα αυτά τα χρόνια υπήρχαν για ένα και μόνο σκοπό: την ενσωμάτωσή τους στο κράτος – πατέρα, είτε ως υπηρέτες του, είτε ως πολιτισμένοι αντίπαλοί του, είτε (το πιο συνθησιμένο) και τα δύο μαζί. Μετά το 2009, το κράτος - πατέρας ξεπεράστηκε από τους ταξικούς συσχετισμούς, οι ροχάλες έγιναν θάλασσα και οι ΦτουΑ κολυμπούν όπως μπορούν. Πρώτα με την πολυαναμενόμενη εξέγερση της ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, μετά με τους Αγανακτισμένους, μετά με ό,τι αρπάξουνε. Γι' αυτό και η λογική πολιτική τους κατεύθυνση σήμερα, είτε το λένε ευθέως, είτε το αρνούνται μετά βδελυγμίας, είναι η ψήφος στον Σύριζα: η τελευταία (και όπως υποστηρίζουμε τόσο ώρα, κατά φαντασίαν) δυνατότητα παλινόρθωσης του πείσιμου κράτους όταν όλα τα άλλα (μούντζες, αγανάκτηση, προσευχές) έχουν αποτύχει. Είναι μια κατεύθυνση που θα τους βγάλει για μερικά μηνάκια ακόμη. Και βλέπουμε.

Εν τω μεταξύ, οι ΦτουΑ θα είναι τόσο επικίνδυνοι, όσο επικίνδυνος μπορεί να είναι άνθρωπος της δικής τους ιστορικής πορείας. Είκοσι χρόνια κατασκεύαζαν την ανικανότητά τους να διακρίνουν την πραγματικότητα του θεσμού με τον οποίο έχουν χτίσει τις συμβιωτικές τους σχέσεις και αυτά τα είκοσι χρόνια δεν ξεχνιούνται. Οπότε θα συνεχίσουν να μην καταλαβαίνουν τι είναι το κράτος, πρώτα και κύρια αρνούμενοι να αναγνωρίσουν την ιστορική του συνέχεια, την ανεξαρτησία του από συγκεκριμένα πρόσωπα, την κοινωνική του φύση και την ένοπλη εξωτερική του διάσταση. Κατά συνέπεια θα συνεχίζουν να αγνοούν την παγκόσμια διακρατική σύγκρουση που συγκλονίζει τον πλανήτη, μαζί βέβαια και τον ελληνικό ιμπεριαλισμό (τι αριστεροί θα ήταν αλλιώς;). Θα συνεχίσουν να μνούν τις δυνατότητες των «κοινωνικών διεκδικήσεων» στο εσωτερικό του κράτους. Και φυσικά θα συνεχίσουν να γλύφουν όπως έγλυφαν τόσα χρόνια τον παλιό καλό τους πελάτη, σάρκα από τη σάρκα του οποίου αποτελούν: την «εξασφαλισμένη», «διορισμένη», «με πτυχίο», «μη απαξιωμένη», πως-διάλο-να-την-πούμε εργατική τάξη, τους μικροαστούς τέλος πάντων.

Το τελευταίο είναι η περισσότερο πρακτική εφαρμογή και γι' αυτό περισσότερο ενδεικτική πλευρά των απόψεων των ΦτουΑ. Οι μικροαστοί, αυτή η μίξη υλικής εξασφάλισης, δουλικής προσκόλλησης στο κράτος, ρατσισμού και ατομισμού, ήταν η πιο σιχαμένη εκδήλωση της εργατικής ήττας των '90s. Εμείς τους περνάμε γενεές δεκατέσσερις με κάθε ευκαιρία και δεν το κάνουμε μόνο για αισθητικούς λόγους. Οι πολιτικοί μας λόγοι είναι ότι από τότε που καταλάβαμε τον εαυτό μας ως αυτόνομο πολιτικό υποκείμενο, έχουμε την γνώμη πως το πρώτο βήμα για την ανασύσταση της εργατικής τάξης είναι να αναπτυχθεί μια σημερινή πολυεθνική προλεταριακή μνήμη που θα πετάει στα σκουπίδια το ίδιο το «εξασφαλισμένο» παρελθόν ως αυτό που ήταν, δηλαδή ακανής ταξική ήττα τις συνέπειες της οποίας τρώμε στα μούτρα. Και μαζί να αναπτυχθεί μια έμπρακτη ταξική αντίληψη του γεγονότος ότι η εργατική τάξη είναι μία και η θέση της καθορίζεται από τη θέση των κατώτερων στρωμάτων της. Είμαστε αντιφασίστες, τα βάλουμε με τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και τους φασίστες, όχι γιατί νομίζαμε ότι οι μετανάστες εργάτες θα μας καθοδηγήσουν ή «θα κάνουν την επανάσταση», αλλά γιατί νομίζουμε ότι η θέση μας είναι άρρηκτα δεμένη με τη δική τους, ότι κάθε υποτίμησή τους είναι και δική μας υποτίμηση. Οι ΦτουΑ από την άλλη εκφράζουν την ακριβώς αντίθετη άποψη. Κατά τη γνώμη τους οι μικροαστοί δεν χρειάζονται κριτική (όταν τους βρίζεις μάλιστα, τσαντίζονται και γίνονται

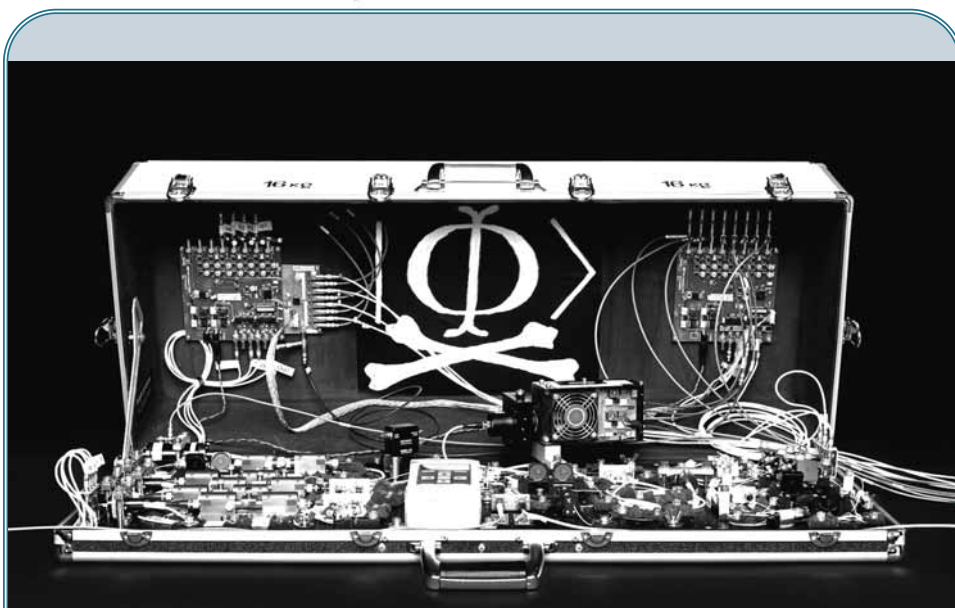
φασίστες), αλλά κι άλλο γλύψιμο, κι άλλη βοήθεια για να επιστρέψουν στην παλιά τους θέση. Γιατί είναι τα ανώτερα στρώματα της εργατικής τάξης που θα σώσουν και τα κατώτερα. Η ευτράπελη αναγωγή των αγανακτισμένων του Συντάγματος σε σωτήρες είναι μέχρι στιγμής η πλέον ενδεικτική στιγμή αυτής της γενικής γνώμης.

Οι δύο γνώμες έχουν διαφορετική ιστορική προέλευση, διαφορετικούς στόχους και διαφορετικές συνέπειες. Είναι προφανώς ασυμβίβαστες. Και η μία από τις δύο είναι κραυγαλέα αποτυχημένη, ακόμη και για τους στόχους που ή ίδια έθεσε. Γιατί φυσικά οι μικροαστοί δεν άκουσαν τα κελεύσματα των ΦτουΑ. Οι ίδιοι είχαν χτίσει τον εαυτό τους γύρω από την ιδέα ότι δεν είναι εργάτες, αλλά «εξασφαλισμένη» εργατική τάξη. Αφότου ο μεγάλος εξασφαλιστής τους, δηλαδή το κράτος, άρχισε να τους εγκαταλείπει, οι μικροαστοί δεν ανακάλυψαν ξανά την ταξική συνείδηση, όπως μας έλεγαν ότι θα κάνουν οι αγαπτικοί τους. Δεν επέδειξαν καν νοσταλγία για την παλιά τους κατάσταση. Αντιθέτως, επειδή αν διαθέτουν κάτι, αυτό είναι η διαυγής αντίληψη των βραχυπρόθεσμων συμφερόντων τους, πόνταραν ακόμη περισσότερο στον δρόμο που τους είχε φέρει ως εδώ, έγιναν ακόμη περισσότερο κρατιστές και ρατσιστές, γίνονται ο φασιστικός κορμός μιας φασιστικής κοινωνίας. Αναμενόμενα όλα αυτά· απλές πολιτικές συνέπειες της παραδοχής ότι υπάρχει αυτό το φανταστικό πράγμα που οι ΦτουΑ είδαν σε όραμα τη δεκαετία του '90 και λέγεται «εξασφαλισμένη εργατική τάξη», μαζί και το κράτος, ο μεγάλος εξασφαλιστής της. Οι ΦτουΑ, ακολουθώντας τους αγαπημένους τους μικροαστούς είναι καταδικασμένοι να ξεκινούν από τον κρατισμό και τον συγκαλυμμένο εθνικισμό και να καταλήγουν ξανά εκεί. Πριν δυο χρόνια ακολουθώντας τους αγανακτισμένους του Συντάγματος. Σήμερα αναγκασμένοι να ελπίζουν στον Σύριζα που γίνεται μαφία.

Και στο μέλλον ποιος ξέρει πώς. Γιατί οι καιροί έχουν κι άλλα να δείξουν. Ήδη δείχνουν.

Σημειώσεις

1. Η αφίσα στο <http://autonomeantifa77.wordpress.com>.
2. Μαρινίκη Αλεβιζοπούλου & Αυγουστίνος Ζενάκος, «Το Ανψυχπτικό Ρήγμα του Σύριζα», *Unfollow*, #30, 6/2014.
3. «Δημήτρης Τζιώτης: Στον Σύριζα με Πόρσε», *Τα Νέα*, 16/5/2014.
4. «Επιστολή στο Unfollow του Γιώργου Αύφαντή και Απάντηση των Συντακτών», *Unfollow.com.gr*, 17/5/2014.
5. «Τα Τελικά Ποσοστά στις Περιφέρειες», *Καθημερινή*, 27/5/2014.
6. Ειδικός Συνεργάτης, «Περίεργα Πράγματα από το Unfollow», *TVXS.gr*, 3/6/2014.
7. Λευτέρης Χαραλαμπίδης, «Ο Μελισσανίδης Χτυπάει το Ντέφι και ο Σαμαράς Χορεύει στο Ρυθμό του», *Unfollow*, #31, 7/2014.
8. Λευτέρης Χαραλαμπίδης, «Ο Μάκης και η Εκτέλεση δια του Δημόσιου Κιτρινισμού», *Unfollow*, #31, 7/2014.
9. Κώστας Ιορδάνογλου, «Ανάγκη Επανασυσπειρώσεως», *Καθημερινή*, 1/6/2014.

Υπόθεση Μπαλτάκος

Κάτι θυμηθήκαμε για την υπόθεση Μπαλτάκου και θέλαμε να το πούμε στα γρήγορα. Λοιπόν, από την υπόθεση Μπαλτάκου μπορούμε να καταλήξουμε στο προφανές: υπήρχαν και υπάρχουν αρκετοί στο εσωτερικό της Νέας Δημοκρατίας που έβλεπαν και βλέπουν τη Χρυσή Αυγή ως ρεαλιστική πρόταση συγκυβέρνησης σε περίπτωση που όλα τα άλλα έχουν αποτύχει. Εμείς πάντως δεν εκπλαγίκαμε· και δεν το λέμε για να ευλογήσουμε τα γένια μας. Οι καιροί είναι όπως είναι και όλο και περισσότερο καταλαβαίνουν ότι στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους, ανά πάσα στιγμή όλα παίζονται. Εκείνο που θα θέλαμε να συζητήσουμε για λίγο είναι το μέσο με το οποίο η υπόθεση Μπαλτάκου ήρθε στην επικαιρότητα. Το μέσο ήταν η υποκλοπή συνομιλίας. Και μάλιστα η υπόθεση συνδεύτηκε από σειρά απειλών σχετικά με την ύπαρξη και άλλων «ντοκουμέντων». Τελικά βέβαια τα «άλλα ντοκουμέντα» δεν είδαν το φως της δημοσιότητας. Εν τω μεταξύ, ο κύριος Κασιδιάρης που για λίγο έκανε τον frontman των αποκαλύψεων, ενώ είχε κριθεί μη προφυλακιστέος για το αδίκημα της σύστασης εγκληματικής οργάνωσης, τώρα κρίθηκε προφυλακιστέος για το αδίκημα της οπλοκατοχής. Προφανώς διαπραγματεύσεις επί διαπραγματεύσεων εξελίχθηκαν μεταξύ όλων των ενδιαφερομένων. Και συνεχίζονται με τρόπους που δεν μπορούμε να γνωρίζουμε.

Αλλά το μέσο ήταν η υποκλοπή συνομιλίας. Και η μεθοδολογία είναι η κλασική μεθοδολογία που έχουμε δει σε άλλες παρόμοιες περιπτώσεις με πρώτη την «υπόθεση Βλαστόυ»: πάρε τώρα μια δημόσια υποκλοπή κι άμα δεν κάτσει καλά, έχει κι άλλες· ακολουθούν διαπραγματεύσεις.

Λοιπόν, η υπόθεση Μπαλτάκου είναι μια υπόθεση από αυτές όπου το μέσο διαθέτει και κάποιο μήνυμα. Γιατί αυτού του είδους η τεχνοπρακτορική μεθοδολογία είναι σίμα κατατεθέν της «Γ' Διεύθυνσης Αντικατασκοπίας της ΕΥΠ» και της περίφημης «βαλίτσας» που παρακολουθεί τα πάντα. Ήδη έχουμε μιλήσει για το γεγονός ότι κάποιοι από τους αρχιμπάτσους που αποπέμφθηκαν κακώς μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα υπήρξαν στελέχη αυτής της υπηρεσίας.* Οι αρμόδιοι άλλωστε, παραδέχονται δημόσια ότι οι υποκλοπές έχουν προέλθει με τη χρήση του τεχνικού εξοπλισμού του συγκεκριμένου τμήματος. Όπως γράφουν οι γνώστες της Καθημερινής, «κατά περιόδους γίνεται λόγος για «ιδιωτικά συμβόλαια» που αναλαμβάνουν κρατικοί λειτουργοί στα δύο συστήματα νόμιμων συνακροάσεων», και:

στην αντιπαράθεση [ενν. την υπόθεση Μπαλτάκου] αναγνωρίζεται ότι διαδραματίζουν ρόλο μέχρι και αντιπαράθεσεις για τον έλεγχο καταστημάτων της νύχτας, ιδιαίτερα του Πειραιά, όπου διάφοροι «τοπάρχες» της [Χρυσής Αυγής] συγκροτούνται με την υποστήριξη ή την ανοχή τοπικών κρατικών οργάνων. «Κάποιες καταγραφές», λέει στέλεχος υπηρεσίας ασφαλείας, «στη συνέχεια χρησιμοποιήθηκαν για μια καθαρά πολιτική ατζέντα...»**

Δηλαδή η ΕΥΠ πουλάει και καμιά συνακρόαση σε κάνα ναζί μαφιόζο, αλλά αυτή τη φορά οι ναζί μαφιόζοι πήραν τις συνακροάσεις και τις χρησιμοποίησαν «για μια πολιτική ατζέντα», παρότι τέτοια χρήση δεν είχε συμφωνηθεί με τους πράκτορες. Τι λες βρε παιδί μου! Ούτε τον κώλο του δεν μπορεί να εμπιστευτεί κανείς τη σύμμερον ημέρα!

Για να το πούμε ευθέως, το μήνυμα του μέσου που χρησιμοποιήθηκε στην υπόθεση Μπαλτάκου είναι ότι η σύγκρουση που διεξάγεται κάτω από την ταμπέλα «αντιφασιστικό κράτος» δεν είναι μια σύγκρουση γύρω από εκλογικά αποτελέσματα και τη σύνθεση της Βουλής, αλλά σύγκρουση στο εσωτερικό των κρατικών μηχανισμών με έπαθλο τον έλεγχο του κράτους μαφία. Και ο καθένας χρησιμοποιεί ό,τι μέσο διαθέτει. Άλλος το «δικαστικό σώμα», άλλος τον Κασιδιάρη με βαλιτσάκι τίγκα στα καλώδια.

Και όχι, δεν τελειώνουν αυτά με μια προφυλάκιση ή με είκοσι προφυλακίσεις. Γιατί στην ουσία πρόκειται για την αντανάκλαση της κρίσης ως σύγκρουση στο εσωτερικό του κράτους. Και η ιστορία μάς λέει ότι τέτοιες συγκρούσεις δεν τελειώνουν στα δικαστήρια.

* «Το αντιφασιστικό Κράτος», Δ' μέρος της σειράς Φασισμός και Αντιφασισμός Σήμερα, *Antifa* #38, 10/2013.

** Γ. Σουλιώτης & Τ. Τέλλογλου, «Οι Κοριοί, οι Κασέτες και τα μαγαζάκια της Χ.Α.», *Καθημερινή*, 13/4/2014.